

Universitätsbibliothek Paderborn

V. P. Gasparis Druzbicki, Societatis Jesu, Opera Omnia Ascetica

Aucta Duobus Opusculis De Effectibus, Fructu, Et Applicatione Sanctissimi
Missæ Sacrificii, Et De Sublimitate Perfectionis Religiosæ. Catalogum
Tractatum Asceticorum Omnium Vicina Post Dedicationem Pagina
Indicabit

V. P. Gasparis Druzbicki, Societatis Jesu, Tractatus De Brevissima Ad
Perfectionem Via: Hoc Est, De Perenni divinæ voluntatis intentione,
executione, apprehensione

Družbicki, Kaspar

Ingolstadii, 1732

VD18 90066340

Caput IV. Dari directam & brevissimam ad Perfectionem Viam, & quænam
illa censenda sit?

urn:nbn:de:hbz:466:1-45352

C A P U T I V.

*Dari directam & brevissimam ad Perfectio-
nem viam, & quænam illa censenda sit?*

Supererat quærendum: Estnè aliqua brevis, tu-
ta, constans, & omnino immediata ad De-
um, ejusque unionem perfectam via. Et esse qui-
dem talem viam haud obscurè in proxime præce-
denti capite declaravi. Nunc id tamen fusiùs, e-
nucleatusque tradendum est. Sentio igitur esse
aliquam certam regulam, atque viam, quâ quis
incedens, rectâ, immediate, compendio, ad Dei
unionem pertingat. Atque nisi ego fallor, omni-
um judicio illa brevis, compendiosa, immediata,
directa, secura, perfecta ad Deum perveniendi
est ratio censenda, quæ nullas habeat digressiones,
& circuitus, quæ quidquid in aliis est, in se conti-
neat, quæ non primò ad aliquid aliud à Deo, po-
stea ad Deum, sed rectâ ad ipsum Deum ducat,
quæ sit omnium aliarum viarum finis, ad eamque
omnes alias redigantur, & coëant; qua Christus
ad Deum incesserit; quâ Deus ipse denique ad se
veniat, à se ad nos prodeat, iterumque à nobis ad
se redeat: & ut brevius dicam, illa ad Deum o-
mnium judicio, rectissima commodissimaque via
est, quæ ad Deum per ipsum Deum dicit. Ad
Deum enim non est alia brevior, commodiorque
via, quam ipse Deus. Talem igitur qualēm de-
scripsi ad Deum perveniendi regulari & viam dico
esse, eamque non aliam quam ipsum Deum. Sed
ne obscurum per obscurum explicare, aut potius
intricare cui videar.

13.

*DICO. Ad Deum perveniendi commodissi-
mam rationem, Voluntatem Dei esse in eamque
illas*

14.

illas omnes, quas modo recensui proprietates apprime convenire; quod ita breviter declarari potest, & ex sequentibus uberiorius patebit. Omnis Actio in homine aliquid quomodo cunque agente, vel est bona, vel mala: mala est, quae tendit ad finem illicitum, recteque rationi disformem, & consequenter divinæ Voluntati oppositum. (Recta enim ratio, & divina Voluntas idem sunt, quo ad rationem moris & honestatis, siquidem Voluntas Dei regula est rectæ rationis, & ideo ista recta, quia illi conformis) Bona hominis actio est, quæ tendit ad finem licitum honestum, rationi rectæ, simulque Divinæ Voluntati congruentem. De intentionibus quibus actiones humanae depraventur in praesenti nihil attinet dicere, parum enim interest, dexterè an sinister aberres, modo aberres à recto. Bonarum intentionum, quibus scilicet opera humana bona redduntur, multa quidem sunt genera, hoc tamen omnibus commune est, quod quælibet eorum, si bona est, ad Dei voluntatem tandem resolvi debet, ita ut illa bona sit Intentio, quæ Dei Voluntati congruit, sicut illa mala, quæ ab hac recedit. Ex quo illud sequitur, quod quisquis per bonas actiones ad Deum pervenire vult (aliter autem pervenire non potest, uti certum est) is nullo modo in suis actionibus à Dei voluntate deflecterebeat: Si enim deflexerit, per bonas actiones ad Deum non ibit. Sequitur ultra & illud: Omnes actiones humanas ad Deum hominem deducentes, ultimò tandem ad iter, Divinæ Voluntatis deflectere, & aliis omnibus viis omissis, hanc unam insistere, per hancque unam deum ad Deum pervenire.

Exem-

Exemplo res fiet manifesta. Non peccare, vel bene agere, est unum ex his quæ hominem ad Deum ducunt: Sed regula bene agendi, aut non peccandi varia esse potest. Nam potest quis non peccare, ut vitet infernum, ut cœlum possideat, ut Christum imitetur, ut conformiter rationi vivat, ut aliquid à Deo impetrat, vel ne gratiâ Dei excidat, &c. hæ omnes intentiones sunt, ob quas quis potest nolle peccare. hæ tamen omnes non aliter bonæ sunt, nec aliter hominem peccare nolentem, bonum faciunt, nisi quatenus cum Divinâ Voluntate congruunt, neque aliter ad Deum hominem adducunt, nisi quatenus executorem Voluntatis Divinæ reddunt: Ex quo certe manifeste sequitur, quod parentia peccati, non prius hominem ad Deum adducat, ipsique uniat, quâm eum posthabitîs relictisque omnibus aliis intentionibus, ad Voluntatis Divinæ executionem deducat. Atquè ita vel ex hoc uno certum est, Voluntatem Divinam, ejusque intentionem, esse finem omnium aliarum intentionum, omnesque regulas & vias ad Deum, in hanc unam tandem revolvi: ipsam autem aliam post se non habere, sed recta ad Deum deducere, & quod consequens est, omnium aliarum viarum regularumque perfectionem complecti, & compendium earum esse.

Jam verò quod hæc ipsa Voluntatis Divinæ intentio & executio Christo familiaris fuerit quodque non per aliam, sed per hanc solam viam ad Deum ille iverit, clarum satis est, tum ex ipiusmet frequentissimâ de se attestatione: *Meus cibus est, ut faciam Voluntatem ejus,*
qui

Joan. 4. 8. qui misit me. Ego enim quæ placita sunt ei facio
14. 15. semper. Sicut mandatum dedit mihi Pater, sic facio. Ego mandata Patris mei servavi, & maneo in ejus dilectione, &c. Tum etiam ex eo, quia nulla alia Christo ad Deum perveniendi via superfuerit, quam hæc unica Divinæ Voluntatis; non enim illum metus inferni, non cæli spes, non alicujus alterius imitatio, non mortificatio passionum suarum, non quid aliud tale ad bene agendum, maleque non agendum impellere poterat, prout per se clarissimum est: Sola igitur Voluntatis Divinæ via Christum ad Deum & perducere potuit, & perduxit.

17.

Denique quòd Deus non nisi per suam Voluntatem ad nos veniat, in se sit, ad se sequere redeat, probare nihil attinet; palam enim est, Deum non cogi ab alio, ut nos aut creet, aut gubernet, nobiscumyè moretur, sed sua duntaxat ad id inclinari omnipotentissimâ, suavissimâque Voluntate. Similiter certum est, Deum diligere semetipsum, benè velle sibi, complacere sibi, gaudere de semetipso, frui seipso, beatum esse seipso; necti in triplici illâ personâ, unâque naturâ seipso, non jussum ab alio, non coactum, sed sponte voluntarièque (etsi non liberè) voluntateque suâ propria necessitatum. Quæ cum ita sint, manifestum relinquitur, Divinam Voluntatem esse certissimam, comprehendiosam, directissimamque ad Deum perueniendi viam, præsertim, quòd (ut hoc etiam addam) duca ad Deum per ipsum Deum. Neque enim aliud est Voluntas Dei, & aliud ipse Deus, sed unum omnino & idem; quoniam idem est in Deo esse & velle, nec inveniri quidquam

quam potest in Deo non Deus. quare si voluntas Dei Deus est, & per Voluntatem Dei ad Deum itur, utique per Deum ad Deum itur, estque ipse Deus via ad seipsum; & quia nil Deo propinquius ipso Deo, nulla via brevior & propior est ad Deum, ipso Deo; ire ergo ad Deum, per voluntatem Dei, brevissima via est, ut non immerito quidam Sanctorum, sic Deum roget. *Trahe nos Domine ad te, perte, propter te; ad te, quia tu es vita: per te, quia tu es via: propter te, quia tu es veritas.*

18.

Cum ergo, ut jam satis notum est, brevissimâ, & perfectissimâ, immediatissimâque via ad Deum sit, Voluntas Dei, necesse est, omnes eos, qui non solum nolunt à Deo Deique unione penitus aberrare, sed etiam qui volunt præterea citò, & compendio ad ipsam pervenire, relictis aliis viis, tūm ad Deum non ducentibus, tum per circuitus longos ducentibus hanc unam viam Voluntatis divinæ terere, calcare, & tenere: necesse est, inquam, relictis omnibus aliis exercitiis, etiam piis, & uti potest videri, valde solidis ac sublimibus, vel renuntiare, solamque hanc Dei Voluntatem nudè & præcisè intueri, vel huic uni submittere, & ab eâ ad illa alia exercitia fructum derivare, illorumque tædiosam longitudinem, suavissimis facillimisque hujuscemodi compendiis delinire, quod an fieri debeat, & quomodo possit, operæ pretium jam est declarare: quod quidem ita faciam, ut eâdem operâ, difficultates ex prædictis enascentes dilucidem.

CAPUT